

te zijn over Ben, maar liet weinig los en scheen verlangend, dat Van Marel weg zou gaan. En die ging dan ook maar zoo spoedig mogelijk en zat nog een koud, pijnlijk half uur bij Ben, die koorts had en weinig sprak. Hij was dankbaar, toen hij afscheid moest nemen — maar toch, toen hij opstond, was 't, of hij zou kunnen huilen.

Hij drukte de hand van Ben, die vochtig-heet was. „Adieu — 't beste, jongen,” zei hij zacht.

„Adieu,” zei Ben, en zijn stem was moe.

„Moet ik niet de groeten doen aan Loes?”

„Ach.... o, ja.... ik zal wel schrijven.”

Het gelaat scheen weg te slinken in het kussen. Buiten was de schemering.

Een week later kwam er een brief van Ben.

v. Marel —

Je hebt het zelf wel gemerkt: het is uit. Tusschen ons is iets gebroken. Jullie zijn stevig verankerd blijven liggen in je veilige haven, maar ik ben losgeslagen en weggedobberd, het leven in. En het zal niet lang meer duren — dan dobber ik de eeuwigheid in.

Ik lig in mijn bed; het is koud, mijn handen zijn stijf; boven het dennenbosch staat rood licht. En nu gaat het me door het hoofd, dat ieder mensch zoo eenzaam is. Ik had je veel willen schrijven, felle, hatelijke dingen — maar nu ik het papier voor me heb weet ik niets, dan dat ik zoo eenzaam ben.... en ik zou liever dit papier wegleggen, als ik niet zoo véél te zeggen had, en als ik niet wist, dat ik niet lang meer gelegenheid zal hebben, om het te zeggen.

Hoe alléén ik ben heb ik beseft in die eindelooze nachten, dat ik niet slapen kon van koorts, en ik me van de ééne kant op de andere gooide — en in die dagen, dat ik vergeefs gewacht heb op het woord van jou.... of van Loes... dat me gered zou hebben.

Maar zelfs toen ik thuis was heb je 't beschouwd als een moeilijk te vervullen plicht, om me niet in de steek te laten....

God, ja — je hebt je plicht gedaan.... je bent zelfs naar me toe gekomen, zoodra je „tijd” had. En Loes....

Gelijk met deze brief gaat er een brief weg naar haar; ik heb haar „afgeschreven;” ze is vrij. Haar beproeving is ten einde. Trouwens — wat zou ze hebben aan een dooie verloofde....?

Ja — ik ben alleen. Dadelijk na die morgen, toen ik bloed had opgegeven, voelde ik het. Toen ik vroolijk was en zorgeloos, toen ik vlotte tirades afstak, dichter speelde en goed kon dansen.... toen was ik jullie held; toen droeg je me op de handen.... maar later....

Weet je nog, die avond, dat we weggegaan waren uit „American?” Ik